

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 18.

Den 15. Juni 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præsident Orson Hyde,

afholdt under den generale Konference i Salt Lake City
den 7. April 1873.

(Fra „Deseret News“).

Det vælker taknemmelige Følelser hos mig, hjære Søstende, at have Leilighed til at samles med Eder i denne Dag i Egenstab af en Konference. Da jeg i de sidste sex Uger har været en Del upasselig og for det Meste sengeliggende, har jeg ikke haft megen Leilighed til at tale offentlig. Jeg føler ikke til at tale paa noget førstilt Emne; men maa sige, at jeg glæder mig ved at samles med mine Venner. Vi ere adskilte de sex Maaneder i Året, og naar vi atter komme tilsammen og møde vores Medarbejdere, da føle vi Glæde ved at kunne stue hverandre. Jeg er glad ved at se mine Brodre af de Tolv og det første Præsidentstab, hvilke for Størstedelen alle leve i Nydelsen af en god Helbred.

Vi have nu for mere end fyrtiye År virket for Grundlæggelsen af Guds

Nige og bæret vort Vidnesbyrd til Jordens Nationer. Med Hensyn til min Person, da ved jeg ikke hvorlange min Rost vil blive hørt blandt de Levende, dog jeg er glad ved, naarsomhelst Leiligheden tilbyder sig og min Styrke tillader det, at bære mit Vidnesbyrd om Sandheden. Jeg føler til at sige til mine Søstende i Dag, at eftersom Tiden nærmer sig, synes denne Sag at blive mere og mere dyrebar til mig. Den er en Del af mig selv, og jeg haaber, at jeg ogsaa er en Del af den. Det er en levende Glæde hos mig at kunne sige, at dette Værk er det evige Evangelium og Himmelens Sandhed. Efter fyrtiye Års Erfaring i denne Gjerning, ved jeg, at den er grundet paa Sandheden, og ingen Mand kan tilintetgjøre mit Vidnesbyrd. Årsagen til dette ligger ikke i min egen

solide Værdighed, men i den Sag, som jeg i min Svaghed forsvarer. Jeg levede i den myrdede Profets Dage; jeg var i Samfund med ham og forkyndte Evangeliet og føler ligesaa nidsjær i Opfyldelsen af denne Pligt i Dag som jeg gjorde dengang.

Jeg onster at sige nogle saa Ord angaaende det Sted, hvorfra jeg kommer, og hvor min største Virksomhed udfolder sig. Vi have haft nogle Gjennordigheder at gjennemgaa der i Skikkelse af Børnekopper. Mange have været undergivne denne Plage; ikke desmindre, den har været af en ganske mild Karakter, og det glæder mig at kunne sige, at den nu næsten er forsvunden, saa vi efter al Sandsynlighed ere fri for dens videre Folger. Dog vi have været underlagte en anden Sygdom, hvis Folger ere langt mere rædsomme end Børnekopperne, og denne er den saakalde Plet-Fever. Børnekopperne i Sammenligning med denne Sygdom er som et Fluebid til en Klapverslanges. Østrene for denne Fever beboe sig til segten, af hvilke de fleste ere Born. Der er endnu Nogle, som ikke ere helbredebede, dog ingen nye Tilfælde have vist sig. Disse Syge have svævet mellem Døden og Livet for ti a tolv Uger, og tilsyneladende ser det ud som om de hverken kunne leve eller dø, thi de ere i Lighed med Skeletter at se til.

Det bedrøver mig at se Born, som skulle voxe op og udvile sig til at blive vore Egemænd om ikke Overmænd i Forstand og Kraft, henkastede paa Sygeleiet i deres Livs Morgen. Men Herren har sagt, at Straffedomme, i Skikkelse af Sygdom, skulle blive utsøste over Jorden og begynde i hans Hus, og derpaa skulle de videre blive udsprekede til en Skræl for Nationerne.

Mine Brødre og Søstre, vi leve i en meget vigtig Tidsperiode; og naar

jeg læser Martyn Josephs Vidnesbyrd, som er Herrens Ord gjennem ham, saa synes det for mig, naar man sammenligner Tidernes Tegn med hans Vidnesbyrd, som om det burde være ganske indlysende for ethvert fornuftigt Væsen, at han var sendt af Gud. Jeg læser om Ulykker paa baade Hav og Land; jeg læser om Tilbagesald fra Erlighedens Principer, om store Mænd, som indlade sig paa vilde Spekulationer og begaa Bedragerier, hvilke ville bevirkle Landets Ruin, dersom de ikke snart blive hæmmede i denne deres Esbebane.

De mange Mord, som udsøvs for nærværende Tid, er til mig et Bevis for, at Herrens Ord ere sande, idet han gjennem Profeten erklærer: „Min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen.“ Thi naar Herrens Aand forlader Mennesket, vil Blodsudgrydelse, Fordærvelse, Forvirring og en lovlos Tilstand være Folgen; og alle disse Onder ere i ständig Tiltagende i vort Land (Amerika). Jeg kan ikke tage en Avis, medmindre jeg vil se Opfyldelsen af nogle af Profeten Josephs Ubsagn tilligemed mange af mine Brøders. Og hvilken Magt er der, som kan stoppe dette Onde? Intet uden sand Omvendelse, og Lydighed til Evangeliet. Disse ere de eneste Midler, som Himlen har fastsat, hvorved Menneskene kunne blive frelsie.

Den eneste Kilde til Liv og Salighed, ved hvilken Nationerne kunne opnaa Frelse, findes blandt de fattige og foragtede „Mormoner.“ Dette ved jeg er en Sandhed. Brødre og Søstre, jeg fryder mig i Herren vor Gud; thi han har paa en hjærlig Maade dannet Omstændighederne til vort Bedste; og dersom vi ville forsøge det Onde og flynge os til ham, ville vi se, at hans Ord til os, hvori han erklærer, at han vil stride for os, vil gaa i Opfyldelse. Jeg vil

langt hellere holde mig nær til Herren og tjene ham med alt mit Hjerte og Sind end stride for mig selv. Dersom Herren vil stride for os, saa kan Ingen finde nogen Fejl ved dette; han er for høit opnojet over os til at vi kunne finde Fejl ved ham. Herren staar langt udenfor denne Verdens Magters Nælkeeerne; han kan udskynde sine Storme og tilintetgjøre de mest tillidsfulde Forhaabninger; han kan udføre Underværker, og Ingen kan forhindre ham og sige: Hvad gjor Du?

De tusinder af Ønder og Ulykker, som stadig ere i Tiltagende i vort Land og blandt Nationerne paa Jorden, skalde styrke os i at holde os nær til Herren vor himmelste Fader og i at erindre vores Bonner og de Forpligtelser, vi staa i til den Allerhoieste, paa det vi af Hjertet kunde sætte disse i Udsørelse med sand Troststab. De, der have holdt fast ved Jernspiret (se Mormongsbog) og ihukommet deres Gud og Frelser og været aarvaagne i Bonnen, sole altid til at takke Herren og priise hans hellige Navn for de Provælser, de have gjennemgaaet. Lad denne Talelse altid besjæle Eders Hjarter; og maa Guds Fred hvile over Israel og Forvirring komme over dem, der søger til tilintetgjøre de herligste Principer, som nogensinde Himlen aabenbarede til Menneskeslægten.

Det glædede mig igaar at høre Præsident Youngs Forklaring angaaende Forskjellen mellem Menneskenes Venner og Fjender. Denne Forklaring var den lige-fremme Sandhed. Den er min Ven, der er en Ven af Sandhed og Menneskehærlighed; den er min Fjende, som søger til at nedtræde Himlens Sandheder og dem, der alvorligে søger at tjene Herren.

Kjære Søsende! lev i Trofastheds til ham, som har kaldt Eder, og fra hvem I have erholdt enhver Belsignelse, I ere

i Besiddelse af i Dag. Ihukom vores Brødre og Søstre, der leve i Udspredelsen, og som sulke efter Udsrielse. Striker ere udbrude i forskjellige Dele af de gamle Lande, og som følge heraf, ere tusinder af Mennesker uden Bestjærtigelse.

Vort Land trues af lignende Bevægelses, og efter al Sandsynlighed ville de have en sorgelig Indflydelse paa Nationens Interesser og Welfærd. Maaden paa hvilken disse Omvæltninger ville begynde er mig ubekjendt, men det vil i Sandhed undre mig, om ikke Blodsudgydelse bliver Folgen.

Engelen sagde for fem og fyrtretyve Aar siden: „Kom ud af hende i mit Folk, at I ikke blive belagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager.“ Dette er Aarsagen, hvorfør de Hellige udsamles fra deres Fædrelande. Ikke desmindre, naar der er Tale om de Helliges Indsamling, udtryrder Menneskene ofte: „O, hvilken Daarstab!“ Se til Himlens Fugle og tag Lærdom af dem. Naar I om Høsten se Fuglene drage mod Syden, sige I, at Vinteren er nær; i Lighed hermed, naar I se de Hellige blive indsamlede, vid da, at Nød og Ulykke venner det Land, fra hvilket de ere uddragne. Dette er ifolge Herrens Erklæring, og hans Arm er stærk nok til at udføre, hvad han har sagt.

Jeg fryder mig i Sandheden og bører det Vidnesbyrd for enhver af Eder, at Joseph Smith var en sand og levende Guds Profet. Mit Vidnesbyrd er ogsaa, at Broder Brigham Young, Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er en Herrrens Mand, der fortsætter det Værk, som Joseph Smith begyndte. Hvorledes var det med os, da vi kom til denne Egn? Vi havde Intet, undtagen nogle saa Kjøreredstaber og gamle Vogne, der vare i en forsalden, strobelig Tilstand. Saaledes var vor

Stilling i Begyndelsen, fordi vi ikke den-gang kunde anstafse os en bedre. Da vi drog ud til dette Sted medbringende lidt Sæd, nogle Madvarer og forskjellige andre Gjenstande, var vor Stilling i Sand-hed medsynksfuld. Dog Herren var naa-dig imod os, og han har velsignet os, saa vi for det Nærværende ikke behøve at lide Mangel. Jeg er taknemmelig, fordi alt dette har fundet Sted under vor nu-værende Presidents Ledelse; dog Verden forsøger at udrydde baade ham og dem, der staa under hans Administration.

Der er Kamp og Strid i Verden, men jeg ved, hvordan Enden vil blive. Altting gaar sin Fordervelse imode, naar Kiv og Tvedragt tillades at have frit

Maaderum. Ugudeligheden tiltager mere og mere i Verden. Satans fordærvelige Indslybelse gjør sig paa en sorgelig Maade gjældende blandt Menneskene. De vandre paa Afveie og nedsole sig mere og mere i alstens Synd og Glendighed, hvilket vil neddrage Guds Straf og For-banvelse over dem.

Hjære Søstende, lad Verden have og forfolge os, det bør sig at være saaledes. Lad os leve op til Herrens Bud, og han vil være vor Beskytter under alle Om-stændigheder, uanseet al Verdens Mod-gang og Strid. Maa Herren hjælpe os til at være trofaste, paa det vi kunde være værdige til hans Velsignelser er min Bon for Kristi Skyld, Amen.

Brev til Redaktøren af „Deseret News“.

Jerusalem, den 5te Marts 1873.

Hr. Redaktør.

Efter et Ophold ifølge vor Bestem-melse af en Dag i Jerusalem, strod vi vore Telte den 22de Februar, steg til Hest og tog en Udsflugt paa tre Dage til Sa-lemons Søer, Bethlehem, Mar Sabas Kloster, det Døde Hav og Jordans Flod, fra hvilke Steder vi om Bethania vendte tilbage til Jerusalem.

Et Rigt paa omtrent seg eng. Mile gjennem et bjergfuldt, øde Land, bragte os til Rakels Grav, som er en lille Sten-bygning, fyrettyve Fod lang og tyve Fod bred. Den er Gjenstanden for baade de Kristnes, Jødernes og Mahomedanernes Trefrygt. Fra dette Sted, begav vi os videre for omtrent tre eng. Mile paa en yderst flot, stenig og bugtet Gangsti til Salomons Søer. Disse Søer bestaa af

tre umaadelige Vandbeholdere, der ere beliggende i en bred Dal omtrent tre Mile fra Bethlehem. De ere for en Del udhugne i Bjerget og opbyggede af store tilhuggede Stene, og ere saaledes anlagte, at Bunden af den øverste Beholder er højere end Oversladden af den næste; paa denne Maade kommer den ene ovenover den anden. Den første Beholder er 380 Fod lang, 240 Fod bred og 20 Fod dyb. Den anden er omtrent 160 Fod fra den øverste og er 423 Fod lang, 240 Fod bred og 39 Fod dyb. Den nederste er næsten 250 Fod fra den mellemste; dens Længde er 580 Fod, dens Bredde er 200 Fod og dens Dybde 50 Fod.

Søerne erhølde deres Vandforsyning fra en underjordisk Kilde, der er belig-gende et Stykke længere oppe i Dalen. I tid-lige Tider gif der en Vandledning, som i sit Led tog en snoet Netning om Bethle-

hem, fra disse Beholdere til Jerusalem, men for Nærverende gaar den blot til Bethlehem. Der formodes, at disse Soer ere anlagte af Salomon. Fra dette Punkt satte vi vor kurs over steile Alastrygge, følgende en smal, krum Sti, indtil vi naaede Bethlehem, vor Frelzers Stedested.

Denne Stad er smukt beliggende paa en Bjergstraning, der er terrassesformig bevoget med Ræller af Egen- og Olie-træer, som gradvis stige regelmæssig den ene ovenover den anden. Antallet af Bethlehems Indbyggere beløber sig til 3,000, som hovedsagelig bestaar af Kristne.

„Fødselskirken“ er omtrent den eneste Seværdighed, som findes paa dette Sted. Vi gik ind i den og fulgte en snoet Trappgang til vi kom ned i Fødselshulen, som var overmaade brillant oplyst med omtrent tredive Solvlamper, der altid holdes brændende. Gulvet er belagt med kostbare Marmorplader. En hvid Marmorplade, omgiven med Edelstene, og i hvis Center en Sol-sol er dannet, staar paa Brolegningen og bærer følgende Indskrift: „Hie de Virgine Maria Jesus Christus Natus Est“. (Her var Jesus Kristus født af Jomfru Maria). Omend sjældt vi nærede Betænkelighed med Hensyn til, om dette virkelig var Stedet, det repræsenterede, bevirkede dog disse Ord i Forbindelse med de Særegenheder der omgav os, en Følelse, som aldrig forglemmes. Lige i Nærheden blev vi viste Stedet, hvor de vise Mænd havde staet, da de øfrede Frelseren Nogelse og Myhra. Længere henne blev vi udpegede et Alter, hvilket skal være Pladsen, hvor 20,000 Born, der paa Herodes's Befaling blev myrdede, vare begravne. Stedet kaldtes paa Grund heraf „De Ustyldiges Alter.“ Et Maleri hængende lige over Alteret repræsenterer Myrderiet.

Vi blev derpaa første ind i et ensomt liggende Huslukke i Kirken, der var ganske mørkt. Dette stal være Stedet, hvor St. Jerome havde sit Studerkammer, og hvor han tilbragte største Delen af sit Liv i dybe Studier; her var det han frembragte de Værker, der have forstillet ham et saadant berømt Navn.

Førend vi forlod Bethlehem, ansaa vi det klugest at anstaffe os en Beduin-Skeif til Beskyttelse mod Barbarene, som hebo Landet, gjennem hvilket vi skulle passere. Disse Beduiner bo for det Meste i Telte, og Hyrdestivet er deres fornemste Nøringkvei. Deres Klædedragt er ganske simpel og bestaar af en Slags Flyve-Kappe og under denne et grovt Undergarment, der slutes til Livet med en Læderræm, som er prydet med Ræller af Patroner i Messingrør; dertil kommer en Flintebosse slængt over Skulderen samt en Kniv stukket i Beltet. Dette omflakende Folk kultivere ogsaa for en Del Jordene. Da vi passerede over Judea-Bjergene, saa vi til enkelte Tider indhugnede Stykker af opdyret Land i Nærheden af deres Leirpladse og Flokke af Haar og Geder græssende i Dalerne og paa de nærliggende Klippestraninger. Reisende kunne ikke med Sikkerhed færdes i dette Land, medmindre de ere ledsgagede af nogle af de Indsædte.

Vi gjorde Holdt i en Have af Olie-træer for at nyde nogle Forfriskninger. Denne Have ligger et lille Stykke fjernet fra Bethlehem og er en Indhugning, som benævnes „Hyrdemarken.“ Her var det, at Hyrderne vogtede Haar om Natten, da Englene viste sig for dem og forkyndte den store og herlige Tildragelse, som var stæt

Herfra tog vi videre over en bjergfuld, øde Bei gjennem Judea-Orkenen, hvor neppe den mindste Vegetation var at se i nogen Retning. Det hele Land

er guld og oversyldt med Bjerge. Nogle Urter her og der afgive alene en sparsom Føde for nogle Faar og Geder. Bjergene fremstille et smukt og opføjet Skue. Øste stoppede jeg min Hest paa en høitliggende Skrænt for at betragte det herlige Panorama, der omgav mig, og som bestod af et udbredt Øde af vildtudseende Klipper, i de mest forskelligartede Former og Stikfælser.

Henimod Aften ankom vi til Mar Sabas Kloster, der ligger omtrent ti Mile fra Bethlehem. Vi steg ned ad en bred Stentrappe, indtil vi naaede en lille Plads i Fronten af en Terndør. Vi blevne nsiagtig bevogtede af en ført udseende Munk, der tittede ud af et lille Skydehul, over dore Hoveder. Efter at have forevist vort Introduktionsbrev fra de græste Autoriteter i Jerusalem, hvilket paa en meget betænkelig Maade blev undersøgt, blevne vi indladte og ledsagede gjennem hele Bygningen af Oversten for Munkene, en nogenlunde godt udseende, intelligent Personlighed.

Dette Kloster er i mange Henseender den mest enestaaende og mærkelige Bygning i hele Palæstina. Det er beliggende i Midtpunktet af den Ørken, hvori Johannes den Døber først begyndte sin Gjerning, er opført paa Randen af en forfærdelig Asgrund og bestaar af massive, uregelmæssige Mure, Taarne, Kammere og Kapeller, der ere opførte paa terrasseformige Klipper og over dybe Raviner. De naturlige Huler og Grotter i Klipperne ere med Fordel blevne benyttede som Vaaninger, og naar man færdes omkring i disse smale Gange og Trappe-ræller, vil man neppe være i stand til at skelne mellem det som er naturligt og det som er opført af Menneskehænder. Ravinen er flere hundrede Fod dyb og fra Toppen til Bunden er der et helt Bæv af disse naturlige og udhuggede

Kammere, der danne en overmaade stærk Forsvarsstilling. Klostret er anset som et af de rigeste i hele Palæstina; og den strengeste Forsigtighed og Vagt bliver tagtaget for at forhindre de vilde Beduiner, som til enhver Tid sværme om i Nabolanget, fra at komme ind og plyhndre deits Giendele.

Grundlæggeren af dette Bælv, St. Saba, var født i Aaret 434. Han var en Mand af mærkelig Fromhed og saa cærefrygtindbydende, at Tusinder fulgte ham til hans ensomme Opholdssted. En Tid var han omgivet af 14,000 Mennesker i denne Dal og dens Nabolag. Han døde i denne tilbagetrukne Ensomhed, da han var 94 Aar gammel. Vi blevne paa-visle hans Gravsted, et lille, net Kapel. Vi saa endvidere et Rum, der indeholdt Hovedstallerne af de Munk, som lede Martyrsoden under Perserne, og en Grotte, hvori St. Saba havde tilbragt flere Aar af sit Liv. Denne Grotte, siges der, skal oprindelig have været en Lovehule. Vi bemærkede ogsaa et Palmetræ, som endnu stod i fuld Flor, og som stal være plantet for omtrent 1400 Aar siden af St. Saba.

Dette Kloster tilhører den græste Kirke. Munkene ere forbundne til at iagtta den mest strenge Askoldenhed og Faste. Det er dem ikke tilladt at nyde Kjødsfiser, eiheller tillades der nogen Kvinde at komme i deres Mærværelse eller betræde Klostrets Tærsel. En lille, fredlig Stamme af Arabere, der har sit Opholdssted i de nærliggende Dale, ere af Munkene ansatte til at føre deres Føde og Klæder fra Jerusalem.

De udbredte deres smaa Handelsartikler, som bestod af Rosenkrans, Knapper, Kors og Spadserstokke, paa en aaben Plads og indbød os til at gjøre en lille Forretning. Omtrent 70 af disse Ene-boere leve tilsammen i denne Bygning,

hvor enhver Ting bærer Præget af en Christhed og Tomhed, som kan forventes paa elhvert Sted, hvor det naturlige Liv bliver forpurret ved Udelukkelse af den glædelige og oplivende Indflydelse af en Kvinde.

Fra Mar Saba fortsatte vi videre til vor Leirplads i en smuk Dal, omkringet af negle høie Bjerge, omrent 1½ Mil fjernet fra Klosteret.

Med et ni Timers Midt for Die, satte vi os paany i Gang den følgende Morgen før Solopgang. Vor Bei gik over høie og bare Aase, gjennem en vild og øde Egn, langsmed gruopvækende Raviner, Revner og Afgrunde, idet vi af og til fik et lille Skimt af det Dode Hav gjennem Revnerne i de fjerne Klipper. Tilsidst saa vi de hellige Bredder af Jordans Flod, og der laa det Dode Hav i sin hele Udstænding udbredt for vort Blik, blankt som Krystal under de brændende Solstraaler.

Efter vor Nedstigning i Dalen, og medens vi passerede gjennem et tæt Krat af Nor og Torner, mødte de af Selstabets, som dannede Fortroppen, en Bande af bevænede Beduiner, hvis vilde Udseende og truende Stilling pludselig bevægede dem til at gjøre et hastigt Tilbagetog. Antonio, vor Tolk, rykkede sieblikkelig frem fra Bagtroppen for at undersøge Aarsagen til Forstyrrelsen. Ved hans Mærværelse havde Beduinerne med Undtagelse af tre, som paa en udfordrende Maade stod tilbage, skjult sig blandt Nørrene. Antonio, der var en Del opirret, forte Selstabets i al Hast gjennem Krateret; deryaa galoperede han tilbage til de tre Beduinere, hvilke han ved sine Mænds Bistand afsæbnede og forte med sig som Seirstroæser til det Dode Hav. Da Scheiken fulgte Bagtroppen og ikke kom tilsyn, forinden Skiermydslen næsten var tilende, for-

modede Nogle, at han havde været Øphavsmanden til dette Kunstgreb; dog vort nærmere Bekjendtskab med ham, overbeviste os om, at dette var en uretfærdig Formodning.

Det Dode Hav er den mest mærkværdige Sø i Verden. Dets Længde er 40, og dets Bredde 10 eng. Mile; det er beliggende i en dyb Dal, omrent 1,300 Fod under Overfladen af Middelhavet og er omringet af høie, hvide og graa Kalkstensslipper.

Vi gjorde Holdt lige i Nærheden af Jordans Munding. Med Undtagelse af nogle Dynger af Træer, som drev omkring i Søen, og som visnok havde drevet der i flere Menneskealder, var der Intet at se uden den golde Usrugbarhed og en doddignende Ensomhed. Det blev os betydet, at ikke en eneste levende Skabning kunde findes langs Havets Bredder. Høst og her var der en saltagtig Kilde eller en lille Bæk, som strømmede ned af Bjergene og frembragte en ubetydelig Tykning af Nor, Piletræer og Tamarisfer. Jeg antager, at dette Hav's Vand indehaver en større Saltholdighed end nogen anden Sø paa Jorden med Undtagelse af Saltsøen. Dets Saltholdighed beløber sig til 26 pro cent, hvilkaasag det er doddbringende for alt Liv. Dets Vand er ligesaa gjennemsigtigt som Middelhavets. Vandets spæsifikke Vægt er saa stor, at et Menneske ikke kan synke deri; og et Væg flyder, naar to Trediedele af det er nedfænklet.

Efter at vi der havde tilbragt nogen Tid for at tilfredsstille vor Videbegjærlighed og tillige prøvet Vandets Værd med Hensyn til Badning, forlod vi disse sorgelige Egne, styrende vort Lob over en usrugbar Slette, indtil vi omrent tre eng. Mile fjernede fra Havet kamperede under nogle Piletræer ved Bredden af

Jordans Blod, nær det Sted, hvor der formodes, at Israeliterne gik over den og hvor Frelseren var dobt.

Dog jeg ihuskommer mit lange Brev, og uagtet vi nu ere i Jerusalem og imorgon agte at besøge det nordlige Palæstina

samt Thrien, maa jeg dog for det nærværende opgive min Korrespondance i denne bibelste Egn med alle dens indtryksfulde og høitidelige Giendommeligheder.

Deres med Agtelse
Lorenzo Snow.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Præsident R. Petersens Farvel til de Hellige i Skandinavien.

Da min Virksomhed som Præsident for d n standinaviske Mission, hvilket Kalb, jeg nu har indehavt for lidt mere end to Aar, snart er tilende, vil jeg forinden min Afreise hjem til Zion afslægge de Hellige i denne Del af Herrens Vingaard min hjertelige Tak for den Glæde og Velvillie, jeg har nydt i Eders Midte.

I Lovet af det Tiderum, jeg har havt min Virkefreds i disse Lande, har mit højeste Formaal altid været det at bruge mine Evner til Guds Riges Udbredelse. Jeg føler inderlig taknemmelig til Herren, fordi han har velsignet mig i mine Bestræbelser for at fremme hans Gjerning; thi den udsaaede Sæd, som er Evangeliet, har baaret gode Frugter. Min Glæde og Taknemmelighed er stor, fordi jeg etter kan have Lejlighed til snart at gjense min høje Familie og mine Søstrende i Ephraims fredelige Dale, hvor jeg haaber Herren fremdeles vil styrke mig i at virke for hans Riges Opbyggelse og Fremgang.

Jeg kan give mine Medarbejdere fra Zion, der ere bestykkede til i Forening med mig at virke i Evangeliets Tjeneste, saavel som Brodrene, der her ere kaldte, et rosværdigt Vidnesbyrd for den Over og Interesse, hvormed de have varetaget deres Kalds Pligter. Jeg ved at Herren vil velsigne dem, dersom de ere trofaste indtil Enden. Præsident C. G. Larsen er bestykket som min Eftersøger, og da han i alle Henseender er en baade værdig og dygtig Mand til at varetage en saadan Kaldelse, overlader jeg med Glæde Bestyrelsen af denne Mission i hans Hænder, haabende at Herren vil velsigne ham i Udsærelsen af enhver Pligt henhørende til hans Virksomhed i disse Lande.

Tilsidst vil jeg give mine Søstrende en lille Udstedsformaning, hvis Indhold jeg paa det højeste vil opmunstre dem til at lægge paa Hjertet: I alle Verdens Tilstykkelser og Omstændigheder sog at leve Eders hellige Religion. Vær højstinde og overbærende med hverandre, thi saadant behager Gud. Afslæg al Bagtalelse. Lad Misundelse aldrig vinde Indgang i Eders Hjerte. Glæd Eder, naar I se Eders Søstrende drage hjem til Zion. Om I for Dicblæket ere fattige og ikke

funne sine nogen Udvej til at komme bort fra Babylon, saa lad dette ikke vælle haarde Følelser hos Eder, men vær trofaste og taalmodige, og Eders Udfrielse vil nok komme i Herrens beleilige Tid. Undgaa Alt, som kan have den mindste Skygge af Usandhed. Taler altid vel om hverandre, forsaavidt som Sandheden tillader det. Og en Ting som jeg ikke har hersrt paa saa lange vil jeg særligen paaminde Eder om: Gør et ihærdigt Forsøg paa at efter leve Bisdomsordet; afstaa fra alle disse tilvante Levemaader, der i en saadan stor Grad virke stabelig paa både Aand og Legeme. Nyd sunde Spiser, og I ville bevare Eders Helbred. Lad Bisdomsordet bestemme Eders Levevis, og vor himmelste Fader vil forlænge Eders Dage paa Jorden og velsigne Eder i alle Henseender. Jeg vil nu til Slutning nedbede Herrens Velsignelse over alle de Trofaste af mine Søskende og ønske dem alle et hjerteligt Lev vel, i Haab om snart at se mange af dem hjemme i Zion.

Jeg tegner mig Eders Broder i Livets og Saliggjørelsens Vagt

K. Petersen.

Generalraadet i Kjøbenhavn,

den 30te Mai 1873.

Dette Raad overværedes af Præsidenterne Erastus Snow og K. Petersen samt alle de sidstankomne Zionsbrødre tilligemed Brødrene paa Kontoret. Præsident Snow aabnede Raadet med Bon. Derefter blev følgende Forstag fremsatte i Anledning af Brødrenes Afsløning og Bestilkelse:

Præsident Snow foreslog, at Eldste C. G. Larsen bestilles som K. Petersens Efterfolger i Egenstab af Præsident for den ståndinaviste Mission, og at Præsident Petersen faar Tilladelse at reise hjem til Zion med første Emigration.

Derpaa foresloges der, at Eldste L. S. Andersen afsøer J. C. A. Weibye som Præsident for Christiania Konference, at Eldste Nils Anderson bestilles som P. Dehlins Eftertræder i Skaane Konference, at Eldste John Franzen afsøer P. F. Madson som Medhjælper paa Kontoret i Kjøbenhavn, at Eldster Loptur Johnson og Magnus Bjarnason bestilles som Missionærer paa Island, at Eldste Andrew Jensen bestilles som Missionær i Aalborg under Konferencepræsident Christensen's Ledelse, at Eldste Andrew S. Nielsen bestilles til at missionære under Konferencepræsident Schades Ledelse i Aarhus, at Eldste Even Torgersen sendes til Norge for at virke under Weibyes Ledelse og at Eldste og Omreisende i Kjøbenhavns Konference P. C. Carstensen afsøer P. F. Madson som Præsident for nævnte Konference.

Endvidere fremsættes Forstag om, at følgende Brødre skulde tillades at reise hjem til Zion i dette År: At Eldster P. F. Madson og P. Dehlin reiser hjem med første Emigration, og Eldste J. C. A. Weibye samt omreisende Eldste i Stockholm Konference P. Søderborg, hvilken sidste da bliver afsøst, reiser hjem med den anden Emigration, for hvilken Eldste Weibye bestilles som Leder.

Alle disse Forslag blev enstemmig vedtagne.

Der gaves Brødrene Lejlighed til at udtales deres Følelser og Ønsker for Raadet. De Brødre, der var bestillede til at missionere paa Island, ønskede at vide, hvorvidt der nu var fri Religionsøvelse i nævnte Land eller ikke. Under deres tidligere Ophold der, havde de været forbundne til at holde Forsamlinger for lukkede Døre. Raadet antog, at man paa Island, der for det Nærværende stod under danske Love, maatte ligesaavel som i dette Land have Lov til at dyrke sin Gud ifølge sin egen Samvittigheds Vydende. Loftur Johnson bestilledes enstemmig som Præsident over den islandiske Mission. En anden Broder, som sagde sig at være uersaren i Missionslivet, ønskede at Raadet vilde give ham lidt Veiledning i denne Henseende. Præsident Snow formanede ham til at være aarvaagen i Bonnen, paa det han kunde være stærk i Fristelsens Time og i stand til at fremlægge Sandhedens Bidnesshyrd for Folket ved den Hellig-Aands Bistand. Derefter sluttedes Raadet.

Præsident Snow, C. G. Larsen og L. S. Andersen reiste fra Kjøbenhavn den 5te Juni for at besøge og afholde Forsamlinger i Aalborg, Randers, Aarhus, Odense og Slagelse, fra hvilket sidstnævnte Sted, de ventes tilbage hertil Søndag Aften den 15de Dennes.

Annonce.

Fra den 20de Juni adresseres al Brevvegling med „Skandinaviens Stjernes“ Kontor til C. G. Larsen.

Korrespondance.

Salt Lake City, den 5te Mai 1873.
Præsident R. Peterson.

Kjære Broder.

Som jeg meddelte Dem i mit sidste Brev af 29de April (hvori en Bexel paa £stl. 18 — 2 sh. — 4 d.) agtede jeg i Forening med mit Sangkor og velvillig Assistance af Brødrene Monsen og Wil-

lard Weihe at give en Koncert her i Staden til Fordel for den skandinaviske Emigration. Den blev afholdt den 2den Mai i 14de Wards smukke Sal og indbragte os en Netto-Indtægt af 72 Dolors, som jeg herved har den fornødne at sende Dem i Form af en Bexel paa Union Bank i London stor £stl. 12 — 3 sh., og som De har Net til at disponere

over efter bedste Skøn. Det glæder mig meget, at denne Ide slog saa godt an hos vore Søsænde, og mulig vil jeg senere hen gjøre et nyt Forsøg i samme Retning. — I disse Dage have vi havt en Fortsættelse af Konferencen, hvormod De sagtens har læst i Bladene. Intet af særdeles Vigtighed foretages. — Det har vælt stor Opført i Staterne, at Præsident Young har overdraget endel af Kirkens Byrder til yngre Mænd, og de ventede sig dermed en snarlig Lösnings af det inbillede Mormonspørgsmaal. De sige: havde Mr. Young blot nedlagt sin Regjeringsmyn-dighed inden sidste Kongres samledes, havde Landets Repræsentanter ikke behøvet at gibe saa alvorligt ind som de gjorde i afgivte Session. Jo, ganste vist, det vilde været nemt for dem; thi hvor megen Tort og hvormangen bitter Ville kunde de da ikke have sparet sig, men som nu bekommer dem saa ilde. Men Herren, og ikke Broder Brigham, er Hovedmanden for denne Gjerning, og i hans For-syn vilde han vel, at disse Landets Bis-mænd stulde blotte deres Udygtighed, Skinhellighed og Afnagt, paa det at Sandhedens Sag kunde fremtræde saa meget kraftigere. Maaske ville de finde, at Mormonismen er ligesaa uhaandterlig herefter som før.

Som befjendt udgjør de tre øverste Præsidenter af Kirken et eget Kvorum, hvortil Sager fra Høiraadet kunne appeleres. I den senere Tid finder saadan Appel hyppigere Sted end før, og da nu Præsident Smith er fraværende paa lang Tid, er vel dette en af Aarsagerne til at der ved sidste April Konference blev valgt flere Raadgivere, saa der altid kan være et tilstrækkeligt Antal tilstede.

Der er en net Historie bragt for Dagen i den senere Tid, nemlig en Handel om et af de høieste Embeder her i Territoriet. Høiesterets Dommer Thomas

J. Drake, der havde et Aar tilbage af sin Tid at tjene her, folgte sit Embede til en Advokat O. F. Strickland for 2800 Dollar, betalbar i fire Terminer med 700 Dollar i hver. Det lykkedes Drake at saa Præsident Grants Bisald til at Strickland løste ham af, og vi have dersor ogsaa været velsignet med Stricklands Nærverelse og Virksomhed her. Men uheldigvis glemte han at betale Drake de 2800, og nu har denne sagføgt ham og offentliggjort i Bladene al den Korre-spondance, som er regnet mellem dem i Anledning af denne smukke Sag. Drake er i Staterne og har overdraget Sagen til George C. Bates; Strickland er her og kan naturligvis ikke redde sig ud af denne Knibe. Det er vanskeligt at sige, hvem af de to er den største Skurk. Hele den amerikanske Presse har lastet sig over denne Lækkertidst, og det almindelige Raab er: det lader til, at Mormonerne ere belemrede med andre Under end blot Polygami.

Hvad synes De om Mr. Bates's aabne Brev til Præsident Grant? De har maaske oversat det i „Stjernen“, dog har jeg endnu ikke seet det. Han siger blandt andet, at han var en af de Første, der paabegyndte Bevægelsen for at saa Grant udnebnt til Præsident første Gang, samt foreholder ham hans ubosielige Stiv-sindethed og Ensidighed; ligeledes hvor farligt det er for en Mand med sliig Karakter at lytte til principielle Raadgivere, osv. Han synes at have staet paa en meget intim Fod med Grant, hvilket giver ham en vis Ret til at tage Bladet fra Munden. Gud velsigne saadanne Mænd, som med aabent Visir træder i Stranken til Kamp for Sandhed og Ret, hvad enten den hedder Mormonisme eller Katholicisme. — Den arme Dr. Newman er da helt ulykkelig med sit Held. Han er af Grant blevet indsat til flere

fede Embedsstillinger, som just ikke krever stor Anstrengelse. Blandt andet en Slags Inspektør til at reise om i hele Landet og se efter Methodisti-Menighedernes Tarr. Hvis jeg ret, saar han 6000 Dollars dersor, samt fri Reise og Dicæt, tiliggemed den Ret at tage en Sekretær med, der skal have 3000 Dollars i Løn og ligeledes fri Reise. At Newmans Religion ikke har gjort ham helt blind for Forretninger, ses deraf, at han udnoevnte sin Frue til Sekretær, saar altsaa hendes behagelige Selstab, medens Staten betaler for denne Forensielse, samt putter hendes 3000 til sine egne 6000. Den Spot og Haan, han maa dsie i Pressen, er vist meget mere værd end disse Penge for den fromme Guds Ejener, der skulde prædike uden Pung og Taske. O, Skinhællighed, hvor er Du fræk! men Sandheden vil rive Flitteret af Dig og stille Dig blottet i al din usle Nogenhed. — Jeg har hilst paa nogle af Missionærerne, der skulle afdose det gamle Hold i Skandinavien. Nu dages det da endelig for Dem og Broder Peter F. Jeg kan forestille mig deres Følelser og Længsel efter Hjemmet i Amerikas Indre; det er ikke saa meget længe siden, jeg var i samme Situation og talte Dagene og Timerne; og dog tænker jeg med Forhærlighed paa Danmark, hvor saamange kjærlige Venner efterlodes og saamange lykkelige Minders stabtes. Hvor haardt det dog er at saa Verden til at forstaa, at der findes Mænd, som af Kjærlighed til Sandheden ørter Tid og Evner for at være deres Medmennesker til Ejenesste.

Jeg saar temmelig regelmæssigt Uviserne og Notitserne fra Dem og Broder Peter F., for hvilke jeg takker Dem meget; det glæder at se sig erindret af Brødre, for hvem man nærer Vigtelse og Hengivenhed. Jeg har nylig modtaget Socialistledernes Dom. Den var haard,

synes mig. Vil den Dom dempe Stormen og berolige de oprørte Bølger? Det er vanskelig at udrette Noget som helst med Magt, og jeg frygter Fremtiden vil blive mørkere og stormfuldere end Fortiden.

Det glæder mig at høre i Deseret Bank, at der daglig sendes 4 a 5 Begler til Udsrielse for Slægtninge i Skandinavien. Skandinaverne ere ogsaa i den senere Tid blevne hæderlig omtalte baade i engelske Forsamlinger og i Uviserne for deres overordentlige Flid og Sparsomme-lighed for at støtte deres Trofæller i Europa Udsrielse.

Inden dette kommer Dem ihænde, har De maaske allerede hilst paa Broder Crastus Snow. Jeg formoder den taabelige Ide, at Evangeliets ForkynELSE i Skandinavien skal standses, naar Broder Snow kommer tilbage, har fundet ny Næring ved denne Lejlighed; jeg hører i alt Falb den er meget paa Vane blandt vores Lands-mænd her; men der er visinok et stort Arbeide endnu tilbage at udføre i Norden, for Evangeliet bliver dem berset. Det er med dette som med Mange heroppe, der tror, at hver Gang Staterne eller Regjeringen knytte Næven, skulle vi strax drage ud af Utah. De blive stussede Gang efter Gang, og ville fremdeles blive det, indtil vi gaa til Missouri. Hverken vi eller Staterne ere modne for den Begivenhed endnu, men den kommer nok.

Alt er en Fred og Fremgang her i Territoriet; de Gode stræbe fremad og opad, de Daarlige vimse om i alle Retninger undtagen i den nævnte, da de ikke have Aanden til Veiledning og have tabt Malet af Sigte.

Med venligste Hilsen til Dem og Bionsbrødrene samt alle Venner forblicher jeg Deres i Dagten

hengivne
P. O. Thomassen.

Konferencemødet i Göteborg,

den 10de og 11te Mai 1873.

Konferencen aabnedes Lørdag Efter-middag Kl. 2. Af Bionsbrødre var blot Konferencens Præsident N. P. Lindelof nærværende. Han gjorde de Forsamlede opmærksomme paa, at om Alt gif vel, vilde Præsident K. Peterson ankomme den følgende Morgen.

Af Missionærernes Rapport fremlystes der, at de Hellige, uagtet deres Fætligdom vare villige til at opfylde deres Pligter og virke for Herrens Værks Fremgang. Brødrene have været meget nidsjære i at udspredde Evangeliet Sandheder, men de have paa mange Steder mødt døve Øren og haarde Hjerter. Paa de fleste Steder i Missionen har Evangeliet været prædiket i aarevis; men Folkene ere med Undtagelse af enkelte Gode, som komme fra Tid til anden, ganske ligeuglydige med Hensyn til deres Sjæls Frelse.

Følge Konferencerapporten vare 39 Medlemmer tillagte Kirken siden sidst afholdte Konference. Antallet af Hellige var 571.

Konferencpræsident Lindelof talte til Forsamlingen og sagde, at Slægten er opfyldt af Sektisme og Tritcerkeri, hvilket mere og mere fjerner dem fra Herren og leder dem i Fordærvelse. Han hentydede

til en indre Følelse, der bærer Vidnesbyrd for Menneskene, om at der er et høiere Væsen, som eksisterer i Tilværelsen. Forslaget om Kirkens Autoriteters Opholdelse tilmigemed de Hellige indbyrdes blev enstemmig vedtaget.

Præsident K. Peterson, som i god Behold var ankommen til Staden om Natten, overværede Søndagsforsamlingerne. Han sagde, at en Profet i Kristi Kirke var at ligne med det menneskelige Øie, nemlig til at lede de øvrige Øele af Legemet. En sand Profet vil forudse Ting, som ville ske i de kommende Dage. Derpaa omtalte han mange Profetier, udtaalte af Brigham Young, som bogstavelig vare gaaede i Opfyldelse. En klar og opmuntrende Aand gjennemstrommede hans i alle Henseender livlige Toredrag. Han sluttede sine Bemærkninger med at opmunstre de Hellige til at leve for Herren og nedbad hans Belsignelse over Forsamlingen. Efter at Konferencepræsident Lindelof havde talt en Del, sluttedes Konferencen til ubestemt Tid.

Fred og megen Opbyggelse hersede under alle Forsamlingerne.

P. Bergqvist,
Skriver.

Ordsprog.

„Alt Guds Ord er lutret; det er et Skjold for dem, som forlade sig paa ham. Læg Intet til hans Ord, at han skal ikke straffe dig, og du skal findes løgnagtig.“ (Sal. Ord. 30, 5. 6).

Konferencemødet i Stockholm,

den 17de og 18 Mai 1873.

Konferencemødet, som begyndte Lør-dag Formiddag Kl. 10, overværedes af følgende Brødre fra Zion: Præsident Erastus Snow med Son Erastus W. Snow, Missionspræsident K. Peterson, Konferencepræsident N. P. Lindelof, om-reisende Eldste i Stockholm Konference P. Söderborg samt Konferencens Præsi-dent Mathias Nilson. Største Delen af det lokale Præstedomme tilligemed en stor Mængde Hellige og Fremmede bivaanede Forsamlingerne.

Missionærerne indgave deres Rapport angaaende Tilstanden blandt de Hellige. Ifølge Bereetningen søgte vore Søssende at leve deres hellige Religion og efter bedste Evne at opfylde deres Pligter. Udsigterne for Evangelietts Fremme var meget tilfredsstillende. Øvrighederne var humane. Ingen Forsølgelse af nogen Betydenhed. Brødrene var glade ved at være værdige til at fremøre Sandhedens Budstab blandt Folket.

Præsident K. Peterson sagde, at han var glad ved at have Bror Snow med Son nærværende ved denne Lejlighed, talte meget opmuntrende til Tilhørerne og vidnede angaaende Guds Rige, der var oprettet i disse sidste Dage.

Kl. 2 Estermiddag:

Nogle Forandringer vedtoges med Hensyn til Missionærerne. Præsident Snow fremstod og sagde, at han sollte til at velsigne de Hellige. Han bemærkede, at han sollte sig usfuldkommen til at udtrykke sig paa en forståelig Maade i det svenske Sprog. Det var nu omrent 20 Aar siden han havde arbeidet i denne

Mission. Da han landede i Kjøbenhavn for første Gang, forstod han ikke et dansk Ord; dog Herren havde velsignet ham i hans Bestræbelse paa at indføre Evangeliet i disse Lande. Han gav de Hellige mange gode Maad og Formaninger og sluttede sine Bemærkninger med at ned-hede Himlens Velsignelser over dem.

Derefter talte Eldste Erastus W. Snow, junr. til Førsamlingen paa en-gelst, hvilket oversattes af Præsident Peter-søn. Han var glad ved at være nærvæ-rende ved denne Lejlighed og ved at være en Son af den Mand, som havde været et Nedstab i Herrens Haand til at ind-føre Evangelietts dyrebare Sandheder i disse Lande; bevidnede at vi alle, dersom vi var trofaste, engang vilde have Lei-lighed til at mødes i Bions Dale.

Præsident Peterson vidnede om, at siden Erastus Snow, sen. havde indført dette Værk her i Skandinavien, var om-trent 14,000 Hellige udvandrede hersra; talte om Joseph Smiths guddommelige Sendelse, om Emigrationen til Zion og om at de Hellige vilde allesammen vorde udfriede fra Babylon, inden Herren ud-sendte sine Plager over Nationerne. Han formanede de Hellige til Trofasthed.

Estermiddag Kl. 7:

Konferencepræsident M. Nilson gav Rapport om Tilstanten i Konferencen. Siden sidst afholdte Konferencemøde var 99 Sjæle indlemmede i Kirken ved Daab. Antallet af de Hellige var 714.

Eldste Söderborg bevidnede, at Konferencens Tilstand i det Hele taget var meget tilfredsstillende. Han glæddee

sig ved at være en Medarbeider i Herrens Vingaard og ved, at vi havde den Mand blandt os, der havde været et Middel i Guds Haand til at bringe saa meget Lys og Kundstab til disse nordlige Regioner.

Præsident E. Snow, sen. formanede de Hellige til taalmodig at afvente Herrens bestemte Tid for deres Udfrielse og til i Et og Alt at leve op i deres hellige Religion. Han sluttede sine lærerige og interessante Bemærkninger med i Himmelens Navn at velsigne de ledende Bionsbrodre, det lokale Præstedomme samt de Hellige i Allmindelighed.

Konferencepræsident N. P. Lindelof sagde, at han ikke alene kendte Aarsagerne til den Forbandelse, som var kommen over Jorden; men han var ogsaa kommen til Kundstab om Maaden paa hvilken den vilde blive taget bort fra den. Evangeliet var det Middel, ved hvilket Jorden vil komme i en herliggjort Tilstand. Alle Mennesker ville opnaa en herlig Ophoelse i Guds Rige, dersom de ville adlyde og efterleve Herrens Evangelium, som er gjenskænket til Jorden i disse sidste Dage.

Søndag Formiddag Kl. 10:

Kirkens Autoriteter blev præsenterede til Opholdelse, hvilket af de Hellige blev enstemmig vedtaget. Flere af Brodrene talte meget opmunrende til Forsamlingen.

Eftermiddag Kl. 3½:

Præsident Snow talte etter meget belærende til de Forsamlede. Han talte om, at Luther havde brudt Pavens Magt og oversat Bibelen; derpaa hentydede han til Joseph Smiths Kaldelse som en Oprætter af Guds Rige paa Jorden i denne sidste Tid og Slægt; sagde at Zion, uagtet al Forfølgelse og Modstand, vilde gaa fremad og voxe i Magt og Anseelse.

Præsident Peterson gav de Hellige mange nyttige og særdeles opmunrende Formaninger; forværtede dem mange hellige Velsignelser, dersom de vilde være trofaste og nidljære i Udsorelsen af deres Pligter.

Under alle Forsamlingerne herskede der en sand Opbyggelse for de Hellige.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

G. A. El,
Skriver.

Blandinger.

Madrid. Blandt de Tropper, der under General Velarde ere i Felten imod Karlisterne, er der udbrudt Oprør, ledsaget af Demonstrationer for den foederative Republik. Generalen har tilligemed Officerer maattet tage Flugten. Der er strax udsendt Tropper imod Oprørerne.

I Granada har der været et blodigt Sammensæd mellem Befolkningen og Karabinerer. Flere blev saarede eller dræbte.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.
For Halvåret 1873.

Konferencer.	Gene	Højprester	Uf de Halvfjærs	Præster	Rørere	Diafoner	Medlemmer	Debté	Ubedtfe	Emigrerede	Debté	Totalsum
Danmark.												
Kjøbenhavn . . .	8	3	76	28	22	12	868	69	18	2	9	1009
Aarhус . . .	6	1	64	20	43	8	555	66	30	3	2	691
Aalborg . . .	3	1	55	18	12	9	551	91	20	3	3	646
	17	5	195	66	77	29	1974	226	68	5	14	2346
Norge.												
Christiania . . .	7	1	86	21	30	15	668	33	22	11	6	821
Sverig.												
Stockholm . . .	8	2	37	19	32	9	623	90	30	2	2	722
Göteborg . . .	9	1	44	30	24	13	459	39	43	4	4	571
Skaane . . .	18	1	39	18	17	4	478	52	26	7	7	557
	35	4	120	67	73	26	1560	181	99	1	13	1850
Summa . . .	59	10	401	154	180	70	4202	440	169	17	33	5017

F n d h o l d .

Side.	Side.
Tale af Præsident Orson Hyde . . .	273.
Brev til Redaktøren af „Deseret News“	276.
Redaktionens Bemærkninger	280.
Korrespondance	282.
	Konferencemødet i Göteborg . . . . .
	Konferencemødet i Stockholm . . . . .
	Blanding . . . . .
	Statistisk Rapport . . . . .

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. C. Bording.